

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.632 van 11 januari 2000
in de zaak A. 83.811/VII-18.194.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. DE VRIESE,
kantoor houdende te DEURNE,
Bischoppenhoflaan 491

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 28 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 25 mei 1999 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat M. LEEMANS die, loco Advocaat W. DE VRIESE verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het **KEYBOARD** (eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker België is binnengekomen op 17 oktober 1998 en zich op 19 oktober 1998 vluchteling heeft verklaard; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 januari 1999 beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 23 maart 1999 bevestigt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 2 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Betrokkene, Armeens staatsburger en van Armeense origine, verklaart op het Commissariaat-generaal dat op 31 augustus 1998 hij en zijn broer A. W. die hoofd van de wapenopslagplaats was, beide militairen, bij hen thuis door militairen zijn gearresteerd en werden beschuldigd van wapendiefstal uit de militaire kazerne van Alaverdi. Betrokkene zou in de cel meermaals zijn geslagen. Na een week zou een voorlopige rechtzitting hebben plaatsgevonden waarbij valse getuigen naar voor werden gedragen. Daar zou besloten zijn dat hun dossier diende te worden overgemaakt aan een hogere rechtbank. In de cel zou hij gedwongen zijn een mondelinge bekentenis af te leggen over de diefstal. Betrokkene verklaart dat ze zijn opgesloten om geld van hen af te persen. Met behulp van een oom die eveneens in die militaire kazerne van Alaverdi werkte, zouden ze kunnen zijn ontsnappen. Ze zouden naar hun wagen zijn gevlucht die bij een brug stond ver van hun huis en waarin betrokkenes schoonzus reeds zat te wachten. Na een verblijf van een maand in Oekraïne reisden ze verder richting België waar betrokkene op 19 oktober 1998 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat enkele tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van betrokkenes vluchtrelaas ondermijnen. Zo antwoordt betrokkene in de vragenlijst op vraag 24 op de vraag waarom hij zijn land heeft verlaten dat ze verplicht werden een document te tekenen dat zou bewijzen dat hij en zijn broer de diefstal hebben gepleegd en dat ze de wapens hadden verkocht. In zijn verhoor in dringend beroep daarentegen stelt betrokkene zelfs expliciet dat hij mondeling moest bekennen en dat er hem niets over schriftelijke verklaringen werd gezegd. Verder wijkt betrokkenes verklaring dat zijn schoonzus bij hun ontsnapping uit de militaire gevangenis in de wagen bij een brug ver van hun huis zat te wachten danig af van de verklaring van zijn broer in dringend beroep die immers beweert dat de wagen klaar stond bij hun huis.

Tenslotte dient gezegd dat betrokkene zijn vluchtrelaas bijna uitsluitend baseert op dezelfde feiten zoals door zijn broer aangehaald in diens asielrelaas. Alhoewel, volgens betrokkenes verklaringen, de twee broers werden geïnterviewd, is het toch zijn broer die hoofd van de wapenopslagplaats was, waar wapens waren verdwenen en dus de eerst geïnterviewde persoon is. In het kader van de asielaanvraag van betrokkenes broer werd wegens de

bedrieglijke aard van diens verklaringen een negatieve beslissing genomen. Het is daardoor uiteraard niet mogelijk nog langer enig geloof te hechten aan betrokkenes verklaringen.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uit betrokkenes relaas niet kan worden afgeleid dat één van de motieven van de Conventie aan de grondslag van de vervolging liggen. Zo zou geldafpersing er aan de basis van liggen volgens betrokkene.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de redelijke termijn, doordat verzoeker op 12 januari 1999 het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen indiende en dat de bestreden beslissing pas werd genomen op 23 februari 1999, terwijl artikel 63/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing dient te nemen binnen de dertig werkdagen na de indiening van zijn beroep;

Overwegende dat de termijn bepaald in artikel 63/3, § 1, van de Vreemdelingenwet een termijn van orde is en geen vervaltermijn; dat voorts, nu verzoeker wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert dat hij door het nemen van de bestreden beslissing zonder sociale steun dreigt te vallen, hij niet aantoont dat het feit dat de bestreden beslissing slechts na vijftig werkdagen werd genomen hem in zijn belangen zou schaden; dat verzoeker dan ook niet heeft aangetoond dat het beginsel van de redelijke termijn jegens hem werd geschonden; dat het eerste middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet de essentie van de asielaanvraag betreffen en slechts bijkomstig zijn, terwijl verzoeker valselijk werd beschuldigd van wapendiefstal gepleegd als militair belast met de bewaking van wapendepots in een kazerne,

hiervoor werd opgesloten en mishandeld om bekentenissen te bekomen, dat dit een schending is van de rechten van de mens, dat verzoeker geen kennis had van de hem ten laste gelegde feiten, dat verzoeker dan ook, gelet op hetgeen in het verleden is gebeurd, een werkelijke vrees heeft voor vervolging in zijn land van herkomst;

Overwegende dat de eerste verwerende partij tegenwerpt dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet poogt te weerleggen, dat deze tegenstrijdigheden werden vastgesteld na een vergelijking met verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen van zijn broer, A. W., dat deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen in verzoekers relaas, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing tevens heeft gesteund op verzoekers verklaring dat een geldafpersing aan de basis van zijn vervolging zou liggen en dat de asielaanvraag aldus vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève;

Overwegende dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden onder meer betrekking hebben op de wijze waarop verzoeker bekentenissen moest afleggen tijdens zijn gevangenschap, de personen die verzoeker en zijn broer kwamen arresteren, een proces tijdens de gevangenschap en de plaats waar de vlucht een aanvang nam; dat het om wezenlijke elementen gaat aan de hand waarvan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag in haar geheel mag appreciëren; dat verzoeker voorts geen van deze tegenstrijdigheden poogt te weerleggen en zich in het middel beperkt tot een louter hernemen van de feiten die hij als vluchtmotief inroept; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat het derde middel van verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op **KEYBOARD (KEYBOARD** (elf januari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.)))